

■ Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου πολιτικοῦ ἔτους 2005

Τὸ ἱερὸν Χρῖσμα, οἱ χριστοὶ Κυρίου καὶ ἡ νήφουσα καρδιά

«Μῦρον ἐκκενωθὲν ὀνομά σου»

(Ἄσμα Ἀσμάτων α' 3)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Ἐὐχομα ἐκ θαθέων, ἡ νέα περίοδος τοῦ σωτηρίου ἔτους 2005 νὰ εἶναι εἰρηνικὴ καὶ καρποφόρος ἐν Χριστῶ, μὲ συνεχῶς αὐξανομένην τὴν ἐνεργοποίησιν τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματός μας, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

α. «Χριστοὶ Κυρίου»

Ἰερὰ Παράδοσις τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ βαπτισόμενος νὰ χριεῖται ἀπὸ τὸν Ἱερέα διὰ τοῦ Ἁγίου Μύρου, ἐνῶ λέγεται ταυτοχρόνως: «*Σφραγὶς Δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου*».

Τὸ Ἅγιον Μῦρον, λέγουν οἱ θεοφόροι Πατέρες μας, εἶναι «*σφραγὶς καὶ βεβαίωσις τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*»¹.

Δηλαδή, διὰ τῆς χρίσεως καὶ σφραγιδος τοῦ Ἁγίου Μύρου γινόμεθα «*κοινωνοὶ θείας φύσεως*» καὶ «*μέτοχοι Πνεύματος Ἁγίου*»²· ἐνοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν μας ὁ θεῖος Παράκλητος· ἡ «*κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*»³ εἶναι μαζί μας· λαμβάνομεν μυστικῶς εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· μᾶς δίδεται τώρα ὁ «*ἀρόραδὼν τοῦ Πνεύματος*»⁴, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὰ Ἔσχατα τὸ τέλειον καὶ τὸ πλήρωμα.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι τὸ Μῦρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «*ἔχρισε*» τὸν Κύριόν μας καὶ Σωτῆρα μας κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν:

«*Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με*»⁵.

Ἄλλ' ἐπίσης, ὅτι καὶ εἰς τὸ θεῖον Βάπτισμα

«*μὲ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ ἐνέργειαν χριόμενοι καὶ σφραγιζόμενοι καὶ ἡμεῖς, καθ' ὁμοιότητα καὶ μετουσίαν τῆς Χρίσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀξιωνόμεθα νὰ εἴμεθα καὶ νὰ ὀνομαζώμεθα Χριστιανοί*»⁶.

Ἀκριδῶς λοιπὸν ἐπειδὴ διὰ τοῦ «*Χρίσματος*» καὶ τῆς «*Σφραγιδος*», δηλαδή

διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος⁷, «μέτοχοι γεγονάμεν τοῦ Χριστοῦ»⁸, ἦτοι «ἐν ἐγενόμεθα ἡμεῖς καὶ Αὐτός»⁹, ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς εἶναι καὶ λέγονται «Χριστοὶ Κυρίου»¹ καὶ καλοῦνται «Χριστιανοί», ὡς «χρισθέντες μετὰ τοῦ Χριστοῦ Πνεῦμα Ἅγιον»¹⁰.

β. «Ἀναζωπυρεῖν τὸ Χάρισμα»

Οἱ θεοφόροι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, μάλιστα μετὰ ἰδιαίτερον ἐπιμονήν, ὅτι «οὐ δεόμεθά τινος, εἰ μὴ νηφούσης καρδίας»¹¹.

Δηλαδή, δὲν χρειάζομεθα τίποτε ἄλλο, προκειμένου νὰ εἴμεθα ὄντως καὶ οὐσία καὶ ἐνεργεῖα Χριστιανοὶ καὶ χριστοὶ Κυρίου, παρὰ μόνον μίαν καρδίαν, ἡ ὁποία νὰ εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν «νήψεως»: διαρκοῦς ἐγρηγόρσεως, προσοχῆς καὶ προσευχῆς.

Χρέος μᾶς σωτηριῶδες εἶναι

«νὰ φυλάξωμεν ἔνοικον εἰς τὴν ψυχὴν μᾶς τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν Σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Μύρου, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν ὅταν ἐβαπτίσθημεν καὶ ἐγενόμεθα χριστοὶ Κυρίου»¹².

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τελικῶς ἡ ὅλη προσπάθεια τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀποβλέπει εἰς τὴν συνεχῆ ἀναζωπύρωσιν καὶ ἀναθέρμανσιν τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος μᾶς.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἐνθαρρύνει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ «ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ»¹³.

Ἡ Θεία Χάρις πρέπει νὰ εἶναι στὴν καρδιά μᾶς πάντοτε ζωντανή, ἀκμάζουσα καὶ νὰ μὴ σθίγη,

«διότι καθὼς ἡ φωτιά χρειάζεται ξύλα διὰ νὰ καίη, ἔτσι καὶ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χρειάζεται προθυμίαν, καὶ προσοχήν, καὶ ἐξυπνον [γρηγοροῦσαν] καρδίαν, διὰ νὰ ἀναβράζη πάντοτε»¹⁴.

γ. «Τῷ πνεύματι ζέοντες»

Ελεγον οἱ Ἅγιοι Γέροντες τῆς Ἐρήμου: «τὸ ἔργον ἡμῶν καίειν ἐστὶ ξύλα»¹⁵.

Προκειμένου οἱ εὐσεβεῖς νὰ διατηρήσουν τὸ θεῖον πῦρ, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάψει εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν μετὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ὀφείλουν νὰ ρίπτουν εἰς αὐτὸ ἀδιαλείπτως τὰ ξύλα τῶν πρακτικῶν ἀρετῶν καὶ νὰ ἐνώνωνται συνεχῶς μετὰ τὴν ὑπερφυσικὴν φωτιὰν τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων.

Τοιοῦτοτρόπως, θὰ ἐλκύουν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ «πυρακτούμενοι ἀπὸ Αὐτὸ θὰ ζέωσι καὶ ἀναβράζωσιν»¹⁶, ἐφαρμόζοντες τὴν ἀποστολικὴν ἐντολήν: «τῷ πνεύματι ζέοντες»¹⁷.

«Μὴ κρύπτετε», μᾶς προτρέπουν οἱ Ἅγιοι, «καὶ καταχώννετε τὸν

σπινθήρα τῆς θείας Χάριτος μέσα εἰς τὰ χόματα καὶ στάγκαις τῶν παθῶν καὶ τῶν γηϊνῶν φροντίδων ἀλλὰ προσθέτετε προσανάμματα καὶ ξύλα εἰς αὐτὸν καὶ φουσῶντες μὲ προθυμίαν καὶ ἀγάπην, ἀνάπτετε αὐτὸν εἰς φλόγα μεγάλην»¹⁸.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον συμβάλλει ὄλως ἰδιαίτερος εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν καὶ ἀναζωογόνησιν τῶν Χαρισμάτων τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ μάλιστα ἡ *Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ*.

«*Μῦρον ἐκκενωθὲν Ὀνομά Σου*»¹⁹..., κράζει μὲ θεῖον πόθον καὶ ἔρωτα ἡ Νύμφη Ἐκκλησία πρὸς τὸν Οὐράνιον Νυμφίον Χριστόν.

Τὸ Ὀνομά Σου, Ἠγαπημένε μας, εὐωδιάζει ὅπως τὸ μῦρον, τὸ ὁποῖον ἐξεχύθη ἀπὸ ἓνα μυροδοχεῖον καὶ προκαλεῖ ἄφατον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν...

Ἡ συχνὴ μελέτη τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας, διὰ μέσου τῆς *Νοερᾶς καὶ Καρδιακῆς Ἀγίας Προσευχῆς*, εἶναι ἡ πηγὴ πολλῶν καὶ ποικίλων Χαρισμάτων καὶ μάλιστα τῆς ὑπερφυσικῆς ἐκείνης «*θέρημης*», ἡ ὁποία καταφλέγει ἀπαθῶς καὶ μεταστοιχειώνει τὴν ὑπαρξίν μας.

«Ὅποταν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν σχολάσασα ἡ ψυχὴ», λέγει ὁ Ὅσιος Ἡλίας ὁ Πρεσβύτερος, «*συναφθῆ τῇ Εὐχῇ, τότε οἶά τις φλόξ περικυκλώσασα ταύτην ἐκείνη, σίδηρον καθάπερ τὸ πῦρ, πεπυρακτωμένην ὄλην καθίστησιν*»· «*μακάριος ὁ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ οὕτως θεωρηθῆναι καταξιωθείς, καὶ τὸν αὐτοῦ φύσει πῆλινον ἀνδριάντα, χάριτι πύρινον κατιδῶν*»²⁰.

[«Ὅταν ἡ ψυχὴ ἠσυχάσῃ ἀπὸ τὰ ἔξωτερικὰ πράγματα καὶ ἐνωθῆ μὲ τὴν Εὐχὴν, τότε ἡ Εὐχὴ περικυκλώνει τὴν ψυχὴν ὡσάν μίαν φλόγα, ὅπως ἡ φωτιὰ τὸν σίδηρον, καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ὄλην πυρακτωμένην»· «εἶναι μακάριος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠξιώθη εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν νὰ φθάσῃ εἰς τοιαῦτα μέτρα καὶ εἶδε τὸ κατὰ φύσιν πῆλινον σῶμα του νὰ εἶναι κατὰ χάριν πύρινον»].

Ἡ *Κεκρυμμένη Ζωὴ τῆς Εὐχῆς* ἀπαιτεῖ, κατὰ τοὺς θεοφόρους Πατέρας, «*νὰ μὴν ἀφίνωμεν τὸν νοῦν μας νὰ περιπατῆ εἰς τὰ μάταια πράγματα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ νὰ τὸν γυρίζωμεν μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας, καὶ ἐκεῖ νὰ προσευχώμεθα μὲ τὸν ἐνδιάθετον λόγον τῆς καρδίας μας, καὶ νὰ λέγωμεν: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με, βαστῶντες τὴν ἀναπνοὴν ἕως ὅπου νὰ εἰπῶμεν μίαν φορὰν τὴν σύντομον αὐτὴν προσευχὴν, καὶ πάλιν νὰ πέρνωμεν ἀναπνοὴν*»²¹.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, νήφοντες καὶ γρηγοροῦντες καὶ ἀνανεώνοντες συνεχῶς τὴν βαπτισματικὴν μας *Σφραγιδα* καὶ τὸ «*Βασιλικὸν Χρῆσμα τῆς Θεώσεως*»²² καὶ εὐωδιάζοντες τὸ *Μῦρον* τοῦ Ὀνόματος Αὐτοῦ, θὰ εἴμεθα ὄντως *χριστοὶ Κυρίου* καὶ *Χριστιανοὶ* θεοφιλεῖς, ναοὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,

Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐορτοδρομίον, σελ. 177, Βενετία 1836.
2. Πρὸβλ. Β΄ Πέτρο. α΄ 4 Ἐβρ. στ΄ 4.
3. Β΄ Κορινθ. ιγ΄ 13.
4. Β΄ Κορινθ. α΄ 21.
5. Ἦσ. ξα΄ 1, Λουκ. δ΄ 18, Πράξ. δ΄ 27 καὶ ι΄ 38, Ἐβρ. α΄ 9.
6. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, *Εἰς τὸ Α΄ Ἰωάν. β΄ 27*.
7. Βλ. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 584C-585AB/Πρὸς Σεραπίωνα Ἐπιστολὴ Α΄, § 23: «Χρίσμα λέγεται τὸ Πνεῦμα, καὶ ἐστὶ Σφραγίς», «τὸ Πνεῦμα Χρίσμα καὶ Σφραγίς ἐστίν, ἐν ᾧ χρεὶ καὶ σφραγίζει πάντα ὁ Λόγος».
8. Ἐβρ. γ΄ 14.
9. Ἰ. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, PG τ. 125, στλ. 225C/Εἰς τὸ Ἐβρ. γ΄ 14.
10. Ἰ. Μητροφάνους Σμύρνης, παρὰ Ὁσ. Νικοδ. Ἀγιορ., *Εἰς τὸ Α΄ Ἰωάν. β΄ 27*.
11. Ἀββᾶ Ποιμένος, Τὸ Γεροντικόν, σελ. 97α, § ρλε΄, «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1961.
12. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐορτοδρομίον, σελ. 177-178.
13. Πρὸβλ. Β΄ Τιμοθ. α΄ 6.
14. Ἰ. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, PG τ. 125, στλ. 92D/Εἰς τὸ Β΄ Τιμοθ. α΄ 6, «εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινοτέραν διάλεκτον» ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου.
15. Τὸ Μέγα Γεροντικόν, τ. Γ΄, σελ. 178, Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1997/Κεφάλαιον Γ, Περὶ διακρίσεως, § 203.
16. Πρὸβλ. Ἰ. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, PG τ. 124, στλ. 508B/Εἰς τὸ Ρωμ. ιβ΄ 11: «ὁ γὰρ τὰ προειρημένα κατορθώσας, ἐκεῖνος ἐπιπάται καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν, καὶ πυρούμενος ὑπὸ τούτου ζέει».
17. Ρωμ. ιβ΄ 11.
18. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, *Εἰς τὸ Α΄ Θεσσαλ. ε΄ 19*.
19. Ἄσμα Ἀσμάτων α΄ 3.
20. Ὁσίου Ἠλίας Πρεσβυτέρου, Φιλοκαλία τ. Β΄, σελ. 298, «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1958/Ἀνθολόγιον Γνωμικόν, §§ ρε΄, ρστ΄.
21. Πρὸβλ. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, *Εἰς τὸ Α΄ Πέτρο. ε΄ 8*: «νήψατε, γρηγορήσατε».
22. Ἰ. Νικολάου Καβάσιλα, PG τ. 150, στλ. 521B/Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς, Λόγος Β΄.